

ni mica, ja no en restava res, era a la ciutat i ja era «Dn. Ernesto».

Va obrir-se pas sacrificant ho tot, fins lo millor de la seva joventut, tot per l'estudi metòdic, sí, però ferm i constant, per arribar a ésser útil a la societat humana, dins la qual, ocupava un lloc preeminent, respectat de tothom, venerat i estimat pel seu bon cor, per tots els que el tractàvem dins l'intimitat.

Però ¡fillets de Déu, Esplaistes, quina poca memòria tenia, i quines ensopegades li causaven les seves distraccions!.. Jo, que res tinc de sacerdot, al rebre una lletra seva, em solia trobar enlairat a la dignitat de tal, en veure-la encapçalada amb un seriós «Reverend Mossèn»... No podia escriure dues cartes, simultàneament, a dues persones distintes, sense que a l'una, li enviés la de l'altre, canviant els sobres. Mantes vegades havia rabiats claus i ganxos, perquè no li contestaven una carta que li convenia, i vuit dies després, es trobava en qualsevol butxaca, aquella lletra, que encara havia de lliurar-la al correu.

En les reunions familiars, era cosa habitual en ell, presentar un amic com a germà, i a un nebot com a cunyat.

En certa ocasió, es trobava estíuejant a casa d'una família amiga seva, en l'avinentesa de que tenien la minyona de servei malalta. Els dos marrecs que tenien, absorbien moltes atencions de la seva mare; i aquesta senyora, per tal de fer agradable l'estada en la casa a «Don Ernesto», feia filigranes culinàries, i es desfeia combinant monuments gastronòmics, lo més templeadors i apetitosos. El senyor, per tal de complaure al bon hoste, al bon amic, deixava tots els seus afers, per a satisfer-lo: «Don Ernesto», li va demanar un dia que l'acompanyés a casa d'un músic amic seu, on devia cumplir una diligència. Estaven en una cantonada, esperant que passés el tramvia que devia conduir-los. Qui va passar, amb el seu auto, fou el músic, que aturant-se per a saludar-lo, obre la porta, «Don Ernesto» es fica a dintre, emprenen la carrera, i el senyor, badoquejant, es quedà al cantó del carrer, palplantat, mirant la lluna. Tres mesos després, des de casa seva, preguntava, que, «com seguien els nens».

A voltes baixàvem per la Rambla de Catalunya, dos amics més, amb ell, li venia un estornut, es treia el mocador, hi trobava un nus, que li recordava havia d'efectuar alguna compra,